Դչիս (4 Ապրիլ) Նոր զատին զօլ եղաւ․ և օրս ըզԿասմցի տղայ Պաթմանին հանեցին ի քիւրէկէն Եծ զուռուչով բազում արհեստիւ․ և ըսկսան ի քրիստոնէից ժողովել յամենայն տեղիս և յեկեղեցիս, բազում ջանիւ հազիւ թեթևացուցին զպարտս դրամին։ Այս ըմբռնեցաւ ի ժամանակ Տէվրիշ Մէհէմէտ փաշային, վասն զի ելեալ սա գնալ ընդ գնացողացն ի տեղի խուր, քանզի սատ պանդուխտ էր, և ի գնալն սովորութիւն է ամենեցուն զի զկերպս փոխեն ի տաճկի կերպ, վասն զի ոչ ոք խօսեսցի ի ճանապարհին և աներկիւղ լիցին։ Սա այլ ըստ այսմ բանի՝ փոխեալ էր զկերպն սատ ի քաղաքս և ընդ անցանելն յՈւսկիւտարն ի մէջ նաւին նոյն ձևովն էր, և ընդ սմա կան ճանապարհակից Տաճկունքն մտեալ յայնմ նաւի․ և իմացեալ Տաճկացն յազգմանէն սատանայի զհայութիւն նորա և ըմբռնեալ զնա ի նոյն կերպին, դարձուցեալ զնա յետս առ քաղաքս և բողոք բարձեալ առ հասարակ ամենայն ռամկաց Տաճկին․ անհաւատից կուտելով ի վերայ նորա և բերին զնա առ վէզիրն։ Տեսեալ վէզիրին յայնմ հասակի վայելուչ եւ չքեղակերպ, ասէ նմա թէ Դու ի՞նչ ես կամ յո՞ր հաւատոյ․ և նա պատասխանեաց թէ Քրիստոնեայ եմ։ Եւ զիա՞րդ յայդմ կերպի ես․ եւ նա ասէ․ Վասն ահի ճանապարհի այսպէս արարի։ Եւ վէզիրն ասէ․ Եւ զի լաւ կերպ է՝ կացցէ արդ ի վերայ քո և ուրացիր զՔրիստոս և դարձ[իր] յօրէնս մեր․ տացուք և այլ քեզ մեծութիւն, որպէս զի բարւոք վայելեսցես զկեանս քո։ Եւ նա ասէ․ ԶՔրիստոս իմ ոչ ուրացայց եթէ զաշխարհս ևս տայցես։ Եւ վէզիրին ի բարկութիւն շարժեալ, հրաման տայ դահճացն զի հարկանիցեն զնա ի վերայ ոտիցն և որովայնի անհամար, մինչև ասել բազմաց թէ Մեռաւ․ և ապա վէզիրին տեսեալ զայն, յղեաց առ մուֆտին զչարչարեալն ե-